

1998 - glava

***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

* * *

=====

* * *

DA SAM IMAO HRVATSKU

**Ovaj text je bio objavljen u «Hrvatskom slovu», 13.veljače 1998.godine,
a 2003.g. u knjizi autora Javor Novaka pod naslovom
DA SAM IMAO HRVATSKU**

Na kraju Drugog svjetskoga rata i u prvim mjesecima poslije kapitulacije, svo nekomunističko, a inače brojno stanovništvo Titove Jugoslavije, uključujući i pripadnike poraženih vojski, bježalo je spašavajući se pred osvetoljubivim koljačima, koji su se domogli vlasti. Slovenska vrata tada su bila jedina vrata prema Zapadu, prema Austriji i Italiji. Partizani nikada nisu priznali da je to bio strahoviti pokolj, nečovječna odmazda nad ranjenicima, nad ratnim zarobljenicima, nad onima koji su se predali, nad domobranima, četnicima i ustašama, ali i nad nedužnim civilima; nad starcima, ženama i djecom. O tome postoje metri i metri filmske vrpce, koju su partizani snimali i ponosno pokazivali poslije rata. Time su se ponosili kao pobjedom. TV Ljubljana pokazala je u prosincu 1996. dio tog materijala. Svi oni, po komunističkomu svjetonazoru "tko nije s nama - taj je protiv nas", nisu imali pravo na život čak ni negdje drugdje, izvan totalitarne, zločinačkim rukama stvorene, socijalističke Jugoslavije.

Slovenija je tako išarana jamama prepunim ljudskim kostima, masovnim grobnicama, zabetoniranim oknima napuštenih rudnika u kojima je najviše mrtvih upravo Hrvata. Velika većina njih nema ni obilježja, ni križa. Postojeća slovenska komunistička vlast još nije spremna suočiti se s tom mračnom "epizodom" u nedavnoj im prošlosti. To posebno smeta napadanom i čestim polemikama izloženom Međimurcu Dragutinu Šafariću, Hrvat, koji već toliko dugo živi u Velenju da mu ni slovenski jezik, ni mentalitet nisu nepoznanica.

Prije petnaestak godina, zainteresirala ga je, kao građevinara pojava čestih iskapanja ljudskih kostiju na mjestima gdje su se gradile kuće. Tako je započeo razgovarati s ljudima iz okolice, skupljati podatke, ucrtavati masovne grobnice u karte, fotografirati ih, i poticati svjedoke da se oslobode straha i otkriju mu istinu. Njih je svakim danom bilo sve manje, a reakcija svakojakih: od burnih, odbijajućih ili prestrašenih do mučnih, rijetko razgovorljivih, te pouzdanih i vjerodostojnih. Istinu koju su mu ispriповijedali, a koju je kasnije nekoliko puta provjeravao, složio je u stravičan mozaik svekolike patnje Hrvata u danima prije dolaska na Bleiburg i mjesecima poslije njega.

Dolaskom demokracije i priča o ljudskim pravima Šafariću se učinilo nevjerojatnim da Slovenija može tražiti članstvo u Vijeću Europe i u Europskoj Uniji prije nego otvori svoje partizanske jame i sve zločine, kojih je na stotine. Bilo mu je također nelogično da slovenska država priznaje talijansku i vrlo malobrojnu mađarsku manjinu, a ne priznaje više od sto tisuća Hrvata.

Svaka istina kad tad iziđe na vidjelo, pa će tako ugledati svjetlo dana i istina da je u Sloveniji poubijano oko 70.000 Hrvata bez žrtava Bleiburga. Vrijeme je da slovenska vlast, prije ulaska u velehvaljenu zapadnu zajednicu naroda, postavi spomen svim mrtvima na svom tlu. To je najmanje što treba učiniti danas za one, koji su prije pola stoljeća strijeljani ili zaklani kao ranjenici, ratni zarobljenici ili civili. Tek tada ćemo moći govoriti o Sloveniji kao europskoj državi čista obraza.

Celje je od Zagreba udaljeno jedva osamdesetak kilometara, a nekadašnje Titovo Velenje

još dodatnih osamnaest. Pet kilometara sjeverno od Velenja, u kanjonu rječice Pake, nalazi se Huda Luknja. Tako doista taj kanjon i izgleda. U knjizi Veliki finale na Koroškem autor Franci Sterle opisuje dramatične događaje u Hudoj Luknji sredinom svibnja 1945. Scenarij pokolja bio je sljedeći, kako pišu u slovenskome tisku gimnazijalke Nika, Duška i Ana u prosincu 1992.: Partizani su svibnja 1945. zaustavili bijeg "ustaške sile" i njemačkih četa zahtijevajući predaju i polaganje oružja. Ustaše nisu vjerovala da će partizani poštivati ratne konvencije o vojnim zarobljenicima i odlučili su se na otpor. Neravnopravna bitka u kanjonu i dolini G. Doliča (Pancer Greben), te na području Mislinje, trajala je dva dana. Nadmoćna partizanska brigada imala je deset (10!) poginulih. Na ustaškoj je strani palo 3.000 muškaraca, a zarobljeno ih je gotovo 11.000!

Procjene su da je to tek trećina odista pobijenih u toj klopki. Kako inače objasniti da je u deset velikih skupnih jama bez obilježja pokopano gotovo 5.000, navodno, isključivo ustaša. I kakav je to boj u kojem je omjer "pobjednika" i "poraženih" 10: 14.000! ? Monstruozno je i to da su kuće sagrađene oko te grobnice...

Očevidci su izjavili da se "zbog tisuća i tisuća mrtvih između Hude Luknje i..." (sjevernije - op. J. N.), "Mislinje širio tako jaki smrad da su uokolo, četiri godine, pčele umirale". Profesor Damjan Kljajić te događaje naziva masakrom u Hudoj Luknji. Smatra da su ga izvele trupe pridošle s juga, i da je slovenskih partizana među njima bilo malo. Većina jedinica bile su crnogorske i dalmatinske. Kako su ustaše bile sa svih strana okružene kanjonom, partizanskih je žrtava bilo zanemarivo malo. Oni su ih dočekali na obroncima. Bile su to zaključne partizanske "operacije", kako kaže, s kraja travnja i početka svibnja 1945. Po toj tvrdnji mnogo se ustaša probilo do Austrije, gdje su ih na Pliberskom jezeru partizani opet dočekali. Kaznili su ih smrću tobože zato što su bježali s "pokradenim vojnim plijenom."

U uvjetima, u kojima se do današnjega dana nikakvom rekonstrukcijom ne može utvrditi ni približan broj poginulih civila; u uvjetima u kojima su trajno ostale nepoznate brojne njihove (tipično partizanski) neobilježene grobnice; u uvjetima u kojima se govori o "vojnom pokradenom plijenu", možemo se s pravom pitati koliko je civila bježalo s vojskom? Što je to, zapravo, "pokradeni vojni plijen"? Zar su to najnužnije osobne stvari, koje su ljudi nosili sa sobom spašavajući se u posljednji tren? Posebno je poglavlje pitanje gdje je taj plijen završio? Jer navodno ga je bilo i mnogo i bio je vrijedan... I na kraju, zar nije logično da su te ustaše, ili brojni civili, koji su s pravom sumnjali u poštenje i moral nove Jugoslavije, išli s vojskom koja je jedina znala najkraći put do Austrije? Mogu li slovenski partizani tako olako sprati ljagu sa sebe riječima: "To su bile ustaše i nitko drugi", ili: "Taj su pokolj počinili partizani s juga"? Rat je bio završen, zašto se ratnim vojnim zarobljenicima nije sudilo?

Zbog toga što je postavljao neugodna pitanja i dirao u zabranjene teme, gospodina Šafarića su u novinama često napadali i vrijeđali. Osobito se isticao Adolf Štorman i to pogrđnicama vrste: neslovenac, prišlek, balkanac, južnjak i ostalim uvredama izrađenim u ksenofobičnim protuslovenskim, austrijskim kovačnicama mržnje. Moraju li se naši susjedi baš u svemu ugledati u svog sjevernog susjeda.

Spomen ploča, jedna od rijetkih, obilježila je mjesto na kojem je oduzet život žiteljima Trbovlja, Hrastnika, Zagorja, Laškega, Žalca i okolice Celja; ubijeno je oko 2.000 ljudi, među kojima je bilo više od stotinu hrvatskih civila (žene i djeca) i oko sto njemačkih zarobljenika. Na njoj piše: "Umrli su tu nasilnom smrću po volji moći koja je prezirala Božje i ljudske zakone." Kapelica je izgrađena kraj najvećeg skupnog grobišta od ukupno njih pet. Slovenske žrtve bili su komunisti, koji su se vraćali s utemeljiteljskog partijskog sastanka, s

obližnjih Čebinah. Zato je taj zločin (počinjen od svibnja do kolovoza 1945.) bio tako dugo zavijen u muk, još više nego onaj nad slovenskim domobranima. Ta činjenica prije svega govori o obračunu s neistomišljenicima bez obzira kojoj naciji ili uvjerenju oni pripadali, koju oni vojnu odoru nosili, koje dobi bili, pa makar to bili i komunisti!

Među svim skrivenim grobnicama najdublje je ostalo skriveno gubilište u zapuštenome rudniku Barbarin rov nad Hudom Jamom kod Laškog: Vlak pun Hrvata zaustavili su partizani. Isti su putnike bacili u rudarski rov, a vagone su opljačkali domaći. Ubijali su ih tako da bi ih vezali po deset zajedno i tako ih bacali u dubinu, okno je bilo široko oko 4,5 metra i oko 50 metara duboko. U njega su bačeni hrvatski i slovenski domobrani, ustaše i hrvatski i slovenski civili. Svjedoci navode da je bilo žena, djece, građana, seljaka... Zatim su zabetonirali pristup oknu po etažama i postavili drvena vrata ispred zida. Novinari koji su se spustili u rudnik 1990. došli su do tog zida kojim je masovna grobnica zabetonirana. Iznenadili su se jer su na njemu pronašli nekoliko nacrtanih malih križeva. Po svojoj prilici križeve su crtali oni koji su morali zidati zid. Od novinarskog upozorenja na partizanske zločine prošlo je punih sedam godina, ustanovljene su dvije parlamentarne komisije i jedna vladina, ali se o Barbarinom rovu iznad Hude Jame više nije govorilo, niti je rov otvoren.

Slovenski list Demokracija donosi u rujnu 1997. tekst zgražanja nad oskvrnućem kapelice podignute kod masovne grobnice Barbarin rov. Ukratko tekst govori: U spomen mučenicima bačenim u rudnik Barbarin rov iznad Hude Jame, mučenicima iz okolice, te posmrtnim ostatcima onih koje su odvezli ne zna se kamo, podignuta je kapelica. U njoj se nedavno dogodio vandalizam. List donosi tekst u kojem se govori da je u roku od tri mjeseca, na kraju i poslije svršetka Drugoga svjetskoga rata, u Sloveniji mučeničkom smrću poginulo više od 10.000 ljudi. Riječ je, dakle o slovenskoj Hirošimi - zaključuje list. Ne opisuje se kako je kapelica obeščašćena, ne spominje natpise, koji jasno svrstavaju počinitelje, a ne zanimaju ga ni detalji: tekst zapravo ublažava, gotovo dokida istinu.

Dragutin Šafarić posjetio je i to mjesto. Evo što je zabilježio: "Unutarnji zidovi s natpisima i lijepim slikama, te jedini hrvatski vijenac bili su poliveni lakom do visine od dva metra. Očito, upotrijebljeno je najmanje tri kile boje. Debljina laka na tlu bila je barem dva milimetra. Da ne bi bilo dileme tko je to učinio, vandali su se i potpisali parolom: 'Smrt fašizmu sloboda narodu.' I još: 'Smrt domaćim izdajicama.' Policiji su počinitelji, kao i uvijek u takvim slučajevima, ostali nedostupni."

Dakle, netko tko još živi u '45-oj divljački je i uporno želio obeščaštiti i to skromno obilježje nevinim žrtvama ondašnjega divljaštva, divljaštva njihovih očeva i istomišljenika. I u tome je nekažnjeno uspio. Kapelica je podignuta i radi pomirenja, ali, pokazalo se, tko pomirenje ne želi: ponovno zločinci, a ne rodbina žrtava!? Takve su parole poslije "oslobođenja" pisali komsomolci (Komsomol = Savez komunističke omladine Sovjetskog Saveza - u Jugoslaviji SKOJ, o.p. J. N.) po zidovima crkava dok su po rudarskim rovovima sijali smrt. "Kako je ova kapelica obeščašćena i do kada će takvom ostati...", piše dalje Demokracija, "...bit će to lijepa poputbina sadašnjoj vladi na putu u Europu." I na kraju redakcija dodaje: "Što će se sve još dogoditi s kapelicom zaista sa strahom očekujemo. Nama nemoćnima ostaje samo da molimo Boga za njenu obranu..."

Tragovi zločinstava komunističke vlasti vidljivi su i iz nekih sudskih spisa. Neka djeca stradnika imala su tu sreću da su ih roditelji uspjeli skloniti na sigurno osjećajući da im se bliži stravičan kraj. Zločinci su naime ubijali sve živo. Ona djeca koja su bila "odložena" kod slovenskih obitelji, uspijevala su preživjeti. Zločinačka Titova vlast nije se previše brinula za krvave tragove koje je za sobom ostavljala. Tako 1. srpnja 1946. slovenski sudac u Slovenj

Gradcu dopušta da se usvoji "Judita nepoznatoga rodbinskoga imena, dana rođenja i godine od žene iz Hrvatske". Djevojčica je u trenutku nalaska imala dvije i pol do tri godine. U drugome dokumentu iz studenoga 1948. ponavlja se da je to dijete pronađeno u Doliču s drugom djecom koju su "srpski partizani", kako kaže izvornik, "doveli u Turišku Vas"... Očito, nova vlast nije mogla pobjeći od zločina, koje je počinila, jer su iza žrtava ostajala djeca. Ti tragovi ih prate sve do danas i pratit će ih, po svemu sudeći, i u XXI. stoljeću.

O pokolju blizu nekadašnjega Titova Velenja (koje li simbolike) razgovarao sam u jesen 1997. s gospodinom Šafarićem. On je prikupio brojnu dokumentaciju, čime je uspio da mnoge komunističke zločine saznaju i današnji naraštaji. To je prava zadovoljština žrtvama za čija su stradanja partizanština, Tito i komunizam bili odredili da se nikada ne saznaju. No, pokazalo se da ni duboki rudnici, ni metar debeli betonski zidovi nisu dovoljno debeli da sakriju istinu... (razgovor je snimljen tijekom vožnje cestom do masovnih grobnica): **Koliko ste rekli da je bila dugačka kolona izbjeglica od nekadašnjeg Titovog Velenja, prema sjeveru?**

U dva kraka, ona je bila dugačka više od petnaest kilometara, samo u ovome području. Rijec je o relacijama Velenje-Gornji Dolič-Dovže-Vitanje.

Koliko je kilometara nizvodno od mjesta pokolja rječica Paka poplavila?

Oko šest kilometara nizvodno začepila se od ljudi i stvari i izlila se, iz korita. Začepila se od ljudi. Okolno polje, od vode iz Pake, doslovce je bilo krvavo.

Koliko je ljudi pobijeno partizanskom rukom, i koliko je Hrvata bilo među njima?

Prema informacijama koje su domaćemu stanovništvu poznate, a koje su i objavljene godine 1992. u knjizi Franci Strlea govori se o 4.700 žrtava i oko 10.700 zarobljenih. Ne zna se jesu li to bili samo civili ili i vojska; ali govori se da je bilo najmanje oko 90 posto civila. Bili su Hrvati. Slovenaca vjerojatno nije bilo, jer oni nisu bježali ili su bježali drugim putem, ne kroz ovaj kraj... "U ovoj kući..." (Šafarić rukom pokazuje kroz prozor, op. J. N.) "...privremeno je živjela Marija Kvartič. Ona je i danas živa, a rođena je 1903. Sve je svojim očima vidjela.

Kako se zove ono mjesto koje je krvava rijeka preplavila u svibnju 1945?

Paka pri Velenju.

A mjesto gdje su ljudi, kako se priča, dva dana sustavno ubijani?

Kanjon Paka. Huda Luknja, isto kanjon. Tu je još i špilja Huda Luknja, mjesto, idealno za klopku, neravnopravnu borbu, bjelodani pokolj. Ali, pazite, i nad civilima! Jedan mi je Titov borac u polemici nedavno odgovorio: "Pa šta, i drugi narodi su masovno ubijali civile!" Zar je to opravdanje!?

Rekli ste mi da se ne obrađuje dio polja na kojem se smatra da se nalaze grobnice. Zna li se kojeg datuma je bio pokolj?

Svakako poslije kapitulacije okupatora. Očevidci se ne slažu oko toga je li to bio, petak, subota ili ponedjeljak. Neki anonimni izvori mi dojavljuju da je pokolj započeo u petak popodne, oko šesnaest sati.

Govorite o anonimnim pozivima upućenima vama od ljudi, koji su znali da se bavite istraživanjem istine o partizanskim pokoljima poslije kapitulacije?

Mnoge podatke sam tako saznao i kasnije ih provjerio, utvrdio točnima. Mnogi se, znate, još boje. Tih je zapravo najviše, a ja nekih problema gotovo da nisam ni imao. Nešto uvredljivih polemika, ali javnih, po novinama, i to je sve. Ipak, ljudi još uvijek teško o tome govore. Mnogi puno znaju, ali su nepovjerljivi: morate im znati prići.

Koliko dugo istražujete okolicu Velenja i masovne grobnice u kojima je mnogo žrtava Hrvata?

Oko 14 godina... Vidite, ovdje je sada pred nama srce kanjona. Gore, okolo, na strmim padinama bile su partizanske zasjede. Žrtve nisu imale šanse. Jednostavno im nije data. Poslije su se "pobjednici" hvalili da su imali male gubitke!

U Hrvatskoj, za rodnu kuću Đure Pucara Starog, stoji uz cestu valjda deset putokaza, s preciznom kilometražom za svaki slučaj, da ne propustite tu "znamenitost". Na ovoj cesti ne nalazimo nikakav spomen. Ovi ljudski životi manje vrijede? Ima li u poljima ili gore u šumi ikakvih obilježja?

Ovdje nema ništa od toga. Na samom izlazu iz kanjona, ljudi kažu, glavna je grobnica. Tu je pokopano oko 115 osoba. Znači, ispod ruševina grada, koji je gore na brdu. Sada ulazimo u Gornji Dolič, tamo naprijed su brojni grobovi.

Kako to da današnja slovenska vlast tako uporno šuti o tim masovnim pokoljima ne samo Hrvata; o presudama bez sudova, o klanjima djece, o strijeljanjima poslije kapitulacije?

Čujte, glavni urednik Dela na uredničkom je mjestu već četrdeset godina. Trebam li vam reći išta više? Što se promijenilo? Jedan štiti drugoga dok vrijeme ide.

Ali Europa kuca na vrata...

(odmahuje rukom) Ovo područje desno i lijevo su grobovi. Preko one stare pruge je bio prijelaz. Mitraljezi su bili užareni od neprekidne paljbe. Kuća ispred nas lijevo i ona graba iza nje... to je grobnica! Grobnica iza kuće! Gornji Dolič 53. Ove kuće desno, temeljene su na ljudskim kostima. Tu su gore pobijeni Hrvati. Kad su partizani ovdje zarobili ustaše, četnike i domobrane, onda su razdvojili četnike od njih da bi ih pozatvarali, a domobrane i ustaše su pobili! Jer, kad nekoga zatvoriš na mjesec, dva ili tri, on ostane živ, a može se i "popraviti". Hrvate su odmah strijeljali. To je bila i Titova politika.

Hrvati su znači bili opasniji, oni nepopravljivi neprijatelji...

To je apsolutna istina, nema tu tajne. Svaki je Hrvat za njih bio ustaša, bio mlad ili star, muškarac, žena ili dijete. Hrvati su zarobljeni ovdje, u Gornjem Doliču. Pogledajte livadu koja se ne obrađuje.

* * *

U svom dugogodišnjem prikupljanju Šafarić je došao do točnih podataka o svakoj od 14 grobnica koje je za sada stigao obraditi samo na ovome području. Inače ih poznaje više od dvije stotine! Sve su one u dolini uz rijeku. Pokolj je bio od 11. do 14. svibnja 1945.; dakle,

grobnice su nastale poslije kapitulacije. Leševi su skupljani čak i tri tjedna poslije pokolja. Riječ je o području obuhvaćenom lokacijama: Paka pri Velenju, Huda Luknja, Gornji Dolič, Mislinja, Dovze. Na specijalnoj vojnoj karti Šafarić nam pokazuje ucrtana mjesta jama. Na kartama sve vrvi od ucrtanih križeva, ali na poljima nigdje nijednoga postavljenog križa nigdje obilježja, spomena, svijeća... Čitamo imena mjesta, niz je nepregledan. Prsti nam zastaju na brojkama: 500 leševa, pretežito civili, Hrvati, Nijemci, Slovenci: počinitelji - partizani; 100 leševa u podnožju klanca; preko rijeke 100 leševa; uz prugu isto; zatim 30 dječjih, pa još dva odrasla. Rodbina je počela otkapati, pa je pronašla još nekoliko leševa, ali ne i traženoga. Zatim su im iskopavanje zabranili, smjesta ih potjerali. Tristo metara niže, pod magistralnom cestom, veći je broj leševa Hrvata; razbacana mjesta grobnica 20 leševa nepoznat broj leševa; nepoznat... Na kraju liste dopisano je: "Podaci nisu konačni, prema izjavama svjedoka - moguća su veća odstupanja."

Vraćamo se u Zagreb, razgovaramo o senzacionalističkome tisku u Hrvatskoj. Njih ove teme ne zanimaju. Morali bi se onda boriti za istinu, širiti ju i odista istraživati, a ne izmišljati. Njih samo zanima koliko tko u se na se i... Nas pak zanima prešućivana istina. Od 24 istražene grobne lokacije, za njih tri ne zna se koje su narodnosti žrtve; zajedničku masovnu grobnicu stoji da su u njoj partizani; u svima drugima su Hrvati i poneko od pripadnika drugih naroda. Ali, čak u 12 grobišta isključivo su Hrvati! Dakle, više od 50 posto žrtava su Hrvati! Kada zbrojimo te približne brojčane podatke, samo za ta 24 grobišta, dolazimo do one najmanje moguće brojke, što znači da je od 1140 žrtava barem polovica Hrvata nečasno zakopana samo na jednome području.

Zadnji pokolj u ovome kraju bio je 6. kolovoza 1945.! Na Deželakovu grebenu na Savi tijekom tri godine voda je izbacivala leševe i odnosila ih. Stratište Klembasov kamenolom: tu su ljude klali nožem i na njih nabacali stijene. "Tvornica vapna - u četiri peći ubacili su ljudska tijela..." Ima li razlike između Tita i Hitlera, pitam se na glas?

Slijedi popis masovnih grobnica u Sloveniji po pokrajinama: Gorenjska, Ljubljana i okolica, Dolenjska... itd. Za većinu grobnica (čiji popis neće stati u ovaj članak) treba reći da su označena malim križićima i natpisom..."I mi smo također umrli za domovinu." Po službenoj je izjavi u navedenim područjima zakopano 32.700 Titovih žrtava. Tome treba dodati podatke o naknadno pronađenih još 1.500 žrtava. Slijedi popis za Brežice: skupno grobište širine 10 i dužine 120 metara - slovenskih je domobrana oko 2.000 prema broju dotegljenih željezničkih kompozicija koje su tijekom cijelog mjeseca srpnja pristizale, Hrvata dovezenih iz Zagreba je oko 10.000... Krakovski gozd: ponedje su križevi; slijede Logaška krasnica, Crni vrh, trokut Postojna – Logatec, Hrušica, zatim Cerknica, Pivka, Štajerska, Slovenska Bistrica, Slovenj Gradec, Suhodol, Hočko Pohorje - pokolj u kolovozu 1945!, Tezenski gozd: kosti u jarku, koji je asfaltiran, Dravograd: kosti u dužini od 25 kilometara, Rimske Toplice: pobacani u krater od bombe... Četiri masovne grobnice Hrvata u Tuhinjskoj dolini; slijedi devet redaka samo imena mjesta masovnih gubilišta... pa Tolmin: popis 24 stratišta. Gruba službena procjena govori da je u Sloveniji, za Titove Jugoslavije, našlo i okrutnu smrt i neljudski zaborav poslije završetka rata, oko 210.000 ljudi; a prema procjeni stranih povjesnika, preko 300.000 ljudi (više nego cijeli današnji Split). To su samo podatci, koje je iz slovenske (dostupne) dokumentacije izabrao Želimir Kužatko za Hrvatski Domobran. Koliko je tek strašna ona puna i potpuna istina?

Samo u okolici Celja izvansudska usmrćenja izvršena su na čak 29 mjesta. Trideseto mjesto je odlagalište tvrdih otpadaka iz otpadne sadre Cinkarne Celje i pretežiti dio postojećega komunalnoga deponija u Bukovzaku. Dokumenti govore da je Celjsko područje, po broju masovnih izvansudskih usmrćenja najbrojnije... Samo neki Konrad, koji danas živi u

Žalcu, potpisnik je za oko 70.000 likvidacija na tome području. Istina je neumoljiva...

* * *

Zanimljivo je bilo predstavljanje slovenskog predsjedničkoga kandidata, dr. Bernika. On se, kao i ostali predsjednički kandidati, nije ni riječju dotakao manjinskih pitanja. No, izrekao je sljedeću istinitu konstataciju: "Zbog masovnih i nezakonitih pokolja velikog broja ljudi u Sloveniji, mnogi danas još nemaju izvoda iz knjige umrlih, tako da pred sudskim organima ne mogu zaključiti vlasničke i ostavinske rasprave".

Ono što je dokumentaristički najdragocjenije je iz rada Dragutina Šafarića je to, što nas on prije svega upoznaje s povijesnim činjenicama, koje su zaboravili čak i oni koji su pisali monografije o Bleiburgu. Tako, primjerice, o pokolju u klancu Paka - Huda Luknja - Gornji Dolič - Mislinja, povodom 50-te obljetnice Bleiburga u svibnju 1995. uopće nema ni govora!

"Zločine su činili oni drugi, prijašnji, a ne mi" - uspavanka je koja se u Sloveniji još priča. "To su bili njemački i ustaški vojnici, koji su pružali otpor" - pjesmica je za državno (skupno) umirenje. Paradoksalno, ali istinito; tako najbolje štite još žive koljače među sobom. Takvo ponašanje su davno prepoznale i preživjele žrtve i djeca žrtava. Tko su bili ubojice, po svojem mentalitetu, svjedoči i ova izjava očevidca: "Na travnjaku ispod ceste bila je ubijena neka visoka dama puna zlatnine, kojoj je netko jednu nogu tako podupro da je, onako bez gaćica, pokazivala svoje najintimnije dijelove." Ležala je tako danima, sve do raspadanja...

Jednoga od koljača zatekli smo pred kućom kako mirno klepa kosu. (Naknadno saznajem od Šafarića: nedavno je umro u ljubljanskoj bolnici od komplikacija poslije banalne operacije, u dobi od 74 godine. - op. J. N.) Njegova je priča jedna od stravičnijih između onih koje je Šafarić čuo od očevidaca. Taj je zločinac svojevremeno došao na neku proslavu (Gornji dolič) u obližnju seosku gostilnu. Kako se u gostionicama svašta priča, na dnevni red je došao i pokolj civila, vojnika, žena, staraca i djece u njihovome kraju sredinom 1945. Supijani se koljač ponašao kao da se to njega uopće ne tiče. Gotovo se izvukao. Međutim, tada je progovorila, recimo "Marica". U gostionici je nastao tajac. "Ti si sam, vlastitom rukom, poklao 60 ustaša!", rekla mu je u lice. "Šta pričaš" - odgovorio joj je i ne shvaćajući koliko je priznanja u njegovoj narednoj rečenici: "Ti si tada još bila mala. - "Ja sam tada imala 12 godina i točno se sjećam kada si krvavih ruku preko lakata upao u moju kuću i tražio od moje mame da opereš ruke. Još ti je moja majka govorila: 'Ne u kuhinji pred djecom, gdje se jede' - i iznijela ti lavor u dvorište. Hvalio si se da si vlastitim rukama upravo zaklao njih više od 60!" Nakon toga je zašutio, gostilna je gledala u njega. Okrenuo se i brzo izašao...

Ratni zločin nikada ne zastarijeva (osim ako je "pobjednički", saveznički, komunistički ili partizanski). Ne zastarijeva pa čak i onda kada ga počini, prizna to i o njemu snimi brojne filmove (Vijetnam!) jedna supersila poput vele-hvaljene i demokratske Amerike...

Već sutra, jedini svjedoci bit će djeca slovenskih očevidaca, koja će moći jedino nepotpuno i nekompetentno svjedočiti tek o čemu se to u njihovoj kući potihogovori... Novinar u mirovini, L. Ojstrsek, u članku s naslovom Gorice nad Šoštanjem skrivaju grobove poslije rata pobijenih, kaže i ovo: "Vjerojatno nema općine u Sloveniji, u kojoj ne bi imali grobova, koji skrivaju grozote ubojstava izvršenih masovno, a po okončanju Drugog svjetskoga rata. U našoj općini to su Šoštanj, Velenje, Gaberke, od Pake do Mislinje, Šentilj."

Šafarić, rodnom iz Međimurja, niti je sam stradao, niti je stradao itko od njegovih koncem

Drugog svjetskoga rata. On je jednostavno istražuje istinu koju su partizani, titići i komunjare brižljivo skrivali sve ove godine i još je skrivaju. Gospodin Šafarić ne nagovara na osvetu, niti je u potjeri za zločincima, nego istinom osvjetljava namjerno iskrivljenu prošlost. Sve ostalo je posao pravne države.

Kada smo obilazili Mislinju, odnosno njezin posljednji klanac na potezu od Velenja prema samome mjestu, uz sam austrijski Bleiburg, Šafarić je pokazao na masovna grobišta tik uz cestu. Zapravo, nije ih ni trebao posebno pokazivati. Čim smo zaustavili automobil i spustili se do tunela i stare zapuštene pruge, opazili smo kose padine divljih travnjaka i nepravilnih humaka. Oko grobišta bili su voćnjaci. Tako plodne voćke još nisam vidio. Grane jabuka bile su savijene kao kod tužnih vrba. "Nitko ih ne bere, niti jede", kazao nam je. Oko 500 metara široko i 700 metara dugačko grobište prostiralo (travnjaci pod brdom južno od Gornjeg doliča) se po upadljivo nepravilnoj površini travnjaka lijevo i desno od pruge obnovljeno voćnjacima. "Nitko te padine ne obrađuje. Nitko tu ne gradi kuću", pokazivao nam je. Na fotografijama, koje sam tom prilikom snimio, vidljivo je da trasom stare željezničke pruge, pošta i telekomunikacije Slovenije polažu telefonski kabel. Ovdje se moralo vrlo pažljivo kopati i točno u decimetar slijediti crtu napuštene željezničke pruge. Jedino je ona nedirnuta, sve lijevo i desno od nje puno je ljudskih kostiju. Na stotine njih. Jedan krivi potez i bager bi ušao u masovnu grobnicu. Otkrio bi zločine i genocid nad, ponajčešće, Hrvatima. Genocid za koji slovenska vlast još jasno i otvoreno ne želi znati. Pogotovo to ne žele slovenski vodeći mediji ili tiskana glasila, primjerice Delo.

U brojnim polemikama s borcima NOB-a u slovenskome tisku i izvan njega, a koje je Šafarić od devedesetih godina do danas vodio, sliku zločinačkog mentaliteta, možda ponajbolje oslikava polemika s borcem Rudijem Rogeljem iz kolovoza 1997. Rogelj je predsjednik vojnih invalida Maribora. Suočen sa Šafarićevim podacima o zločinima (i) slovenskih partizana, poslije kapitulacije okupatora (9. svibnja 1945.) ovako je otpisao Šafariću: "Republiku Hrvatsku drži fašistoidnom gotovo cijela Europa, a ja pretpostavljam zbog njena odnosa prema vojnim invalidima i borcima Drugog svjetskoga rata..." (Što se tiče pokolja civila poslije kapitulacije - op. J. N. - Rogelj ovako nastavlja opravdavajući se): "...i Amerikanci su samo u Europi uništili gotovo milijun njemačkih vojnih zarobljenika, pa si zbog toga nitko ne stvara probleme. Svatko ima oružje - ne za sisanje ruža - već isključivo za uništenje i ubijanje." To je ta poznata komunistička defektnost, ne samo ravnodušnost, već upravo lakoća i uživanje nad tuđom boli i žrtvama, a nad vlastitim nepobitnim zločinima... To je to titovsko divljaštvo bezakonja, koje se vječno gradi da za Ženevske konvencije nije ni čulo. Ali kad je o njihovim žrtvama riječ, onda podižu dreku do neba i grade Keopsove piramide od betona, "da se nikada ne zaboravi" Rogelj ovakvim svojim odnosom, dakako između redaka, priznaje partizanski zločin, a nešto kasnije ipak i brzo pere ruke od njega (kaže da on nije klao "nisam tada bio u deželi"). Dakle, moguće je da bi i on klao, ali nije bio u deželi. To je (jedini) razlog? Logika mu je: jesam lopov, pa što, i drugi su! Da oružje tome i služi - to je debela laž. Ono ne služi (isključivo) zločinu.

Na primjeru Trbovlja preživjeli svjedok govori o uvijek istome scenariju: prvo bi se danima cestom kretale nepregledne kolone civila, vojnika, žena i djece, a strojnice bi se čule svako malo. Zatim bi zabrujali kamioni: ubijene su prevozili u jamu kod Hrastnika i zakopavali ih u rudničkome području Dobrna, Trbovlje. Poslije toga su dovozili krvavu i prostrijeljenu vojničku robu na pranje u bolničku praonicu u Trbovlju. Tako se događalo poslije svakoga strijeljanja. Djeca su gledala kako partizani bacaju ljude i bombe u jame i zatrpavaju ih (grobište Brnica u Hrastniku).

Kako je do toga došlo, zašto se Dragutin Šafarić tako predano godinama bavi

istraživanjem partizanskih zločina i grozota u Sloveniji nad, u prvom redu, Hrvatima civilima? Odgovor je u obimnoj arhivi, u njoj piše i ovo: "Kad sam se vozio iz Trbovlja prema Savinjskoj dolini i dalje prema Velenju, suze su mi pritiskale oči. Od 1964. sam se vozio po ovim cestama, živio u ovome kraju, a da mi nitko ništa nije rekao o pokoljima, o tome što se ovdje događalo. Kolika je to sramota, da tako lako i bešćutno stupamo po tlu i cinično se pozdravljamo i veselimo nad potocima ljudske krvi, krvi nedužnih ljudi."

O masovnim se grobnicama uglavnom šuti, dok o otvaranju još nema ni govora. Monstruozno je ponašanje onih ljudi, koji su svjesno na kostima žrtava sagradili svoje kuće. Da su bili svjesni što rade govori činjenica da su tražili od građevinara i projektanata (Šafarić) nešto geološki sasvim neopravdano: da se ne iskopava teren, već da ga se nasipa. Zahtijevali su da se temelji ne kopaju već da se kuće (bez "ikakvog stvarnog" razloga) zidaju na betonskim pločama, a ne temeljima. U Gornjem Doliču, među kućama sa sjeverne strane ceste, jedna je upravo tako sagrađena. Kći umrlog partizanskoga zločinca, koji je osobno ubijao Hrvate, upravo je nad masovnom grobnicom sagradila kuću. Primakla se zidovima nešto bliže cesti pa joj kuhinjski prozori gledaju iza kuće - na zemlju nasutu preko kosturnice. Temelje nije kopala, izlila je betonsku ploču; znači, točno je znala što joj je ispod kuće. Ništa joj ne smeta imati dom, živjeti i disati nad samim zločinom, nad mjestom nečovječnog poslijeratnog pogubljenja tolikih ljudi. Njezin otac, gradeći prije nje, kuću je podigao ispod ceste, samo 80-tak metara od druge grobnice, one u njegovome vrtu. To je slika komunizma, oca i kćeri. Jesu li to uopće ljudi? Pa ipak, ti isti, do dana današnjega, 52 su godine udobno živjeli kao pravednici i pobjednici (!), ne odgovarajući pravdi za genocid. Sustav još čuva takve krvnike umjesto da barem simbolički oda počast žrtvama. I sada su upravo ti i takvi krvnici u Hrvatskoj, osilivši se tijekom titoizma, najbrojniji i najgrlatiji "istražitelji" blistave hrvatske osloboditeljske akcije Oluja! Oni sada progone sve nas i traže pravnu državu, urlauči o nekakvim ratnim zločinima, koji "nikada" ne zastarijevaju.

Oni traže pravdu!

* * *

Obilazimo neke od Velenjskih lokacija, na kojima su partizani i domaći ljudi zakapali tragove genocida. Čim prođete klanac i mjesto, ući ćete u široku dolinu u kojoj se za vedra dana u njenome dnu naziru visoka brda nad Bleiburgom. Pokolji u dolini rječice Pake od Velenja do Mislinje prethodili su onome najvećem, Bleiburškome. Ovdje pred Mislinjom, svoje je kosti, u stravičnom partizanskome masakru, ostavilo čak 4.700 žrtava (*dragutin: Državni Zbor R. Slovenije 1999.g. zapisuje pobijeno oko 8.000 Hrvata uglavnom civili !!!*). Pretpostavlja se da je među njima bio i veliki međimurski pjesnik Vinko Kos, star tek 33 godine. U knjigama se navodi podatak o 10.700 zatočenih, te o najmanje devet stotina pobijenih civila.

Većinom Hrvata.

Uspinjemo se do mjesta Mislinja i postepeno spuštamo u dugu dolinu, koja vodi na sjever. Tu je klanac najuži baš kao i nešto niže kod tzv. Titova Velenja i Hude Luknje. Dolazeći s više strana, kolone su se spajale upravo ovdje. Jasno je zašto se upravo pred Mislinjom zbio pokolj...

I opet: nigdje uz cestu, nema nikakva vidljiva spomen obilježja. Današnja slovenska demokratska vlast ne misli da bi išta trebalo promijeniti.

I tek što smo Mislinju i župnu crkvu ostavili za sobom, sa zapadne strane ceste koči se metrima visok betonski spomenik koji valjda simbolizira cvijet! Komentiram na glas: "Ovo zasigurno nije spomen na žrtve u dolini rijeke Pake" - "Ne...", odgovara mi Dragutin, "...ovaj je spomenik podignut jednom jedinome partizanskom borcu poginulom na ovome mjestu. Vjerojatno je sudjelovao u pokolju nekoliko stotina metara niz Paku."

Svatko objektivan može priznati samo jedno: ovako su se potpisivale zvijeri.

Toliko o pravdi, toliko vrijede tisuće nevinih života! Nisu zaslužile ni jedan križ uz cestu, a ovoliko kubika betona vrijedi jedan jedini partizanski život? "Što ti je 'pobjednička' povijest!", izgovorio sam i zadugo zanijemio.

Dragutin, Robert i ja šutjeli smo duge kilometre niz Paku na povratku kući. Šutjeli smo i koturali se zemljom hrvatskih grobova, tajnim kosturnicama. Koturali smo se Slovenijom, krivudali između stotina grobišta natrag do naše Hrvatske. Do države u kojoj su logor Jasenovac, ili onaj u Kaporu na otoku Rabu, u kojima je bilo i Slovenaca, obilježeni do neba. Obilježeni za sva vremena tako da ih cijeli svijet zna i vidi. Čak i iz satelita. No, Jazovku i Macelj već je malo teže otkriti... Čak i iz automobila...

I treba na kraju parafrazirati: "Strašno je znati." Zapravo, najstrašnije je znati. Shvatiti kako stvari stoje. I što je najgore: gledati da još uvijek sve samo stoji. Zločin nastao u mjesecima poslije svršetka rata. Nastao u svibnju, lipnju, srpnju, kolovozu i rujnu toliko burne i dugo slavljene kapitulacije iz godine 1945... No, malo je teže slaviti ovu drugu, stvarnu kapitulaciju uljudbe.

Tek kada je svijet Tita prisilio potpisati dokument o pomirenju, masovni pokolji su zaustavljeni, a pojedinačni slučajevi su predati u nadležnost Udbe i njezinih plaćenih ubojica. Njihove su cijevi bile užarene još do 1990...

I danas se pokatkad zločinački zacrvene.

Sasvim prigodno... komunistički.

Dragutin Šafarić: Bleiburg prije Bleiburga, HS, 13. veljače 1998.

* * *

[19980507__Nas_Cas_Kapitulacija_nemskih_oborozenih_sil_v_Topolsici.docm](#)

Kapitulacija nemških oboroženih sil v Topolšici

O teh događkih, ki so se 9. maja in po tem dogajala v Topolšici in ki jih ne smemo pozabiti, je bilo že veliko napisanega. Tudi krajanji Topolšice ta pomembni zgodovinski jubilej lepo in dostojno praznujejo in temu so posvetili tudi svoj krajevni praznik. Tisti, ki so takrat tam doživljali te dogodke, se prav radi pomenkujejo in obujajo spomine. Lepo je bilo, zmaga nad sovražnikom, mladost, sončni maj, skromnost in prijateljstvo. Morda pa se premalo spominjamo tistih malih ljudi, ki so takrat odigrali pomembno vlogo. Opuščeno in oropano bolnišnico je bilo potrebno obnoviti, saj je v kratkem postala prenatrpana z nemškimi ujetniki, partizani in kmalu so tja pripeljali še ranjence

iz Pohorja, Savinjske doline in od drugod. Obnoviti je bilo treba vse in najprej kuhinjo, saj ljudje niso mogli biti lačni.

Takrat so se tam pojavili dve mladi ženski, ki so pred razpustom bolnišnice bile tam zaposlene, in sicer Berta Poljanšek in Rozika Skok. Takoj so priskočile na pomoč in z njuno pomočjo so v zelo kratkem času usposobili kuhinjo, ki je začela takoj pripravljati hrano za partizane nemške ujetnike in čez nekaj dni za ranjence. Hrane ni bilo, nekaj so jo prinesli s seboj partizani, večino pa so uporabljali hrano, ki so jo zaplenili bežečim nemškim enotam. Prav prijetno je bilo opazovati, kako se je delo pod vodstvom teh dveh odvijalo brez nervoze od jutra do večera in še ponoči, saj hrana je morala biti. Pa, da ne bi imeli napačne predstave, da je bilo za prehraniti samo nekaj ljudi, teh je bilo že v začetku več kakor 500. Improvizacija, ki je v začetku bila, se je iz dneva v dan izboljševala, saj so spretni partizanski intendanti kmalu in sodobno opremili vojaško bolnišnico, ki je bila polna partizanskih ranjencev. Ti dve tovarišici sta še živi, čeprav je prva že dlje časa privezana na bolniško posteljo in svojci zanjo lepo skrbijo. Morda bi bilo prav, da bi se ju ob tem jubileju spomnili s kakšnim šopkom rož. Vse premalokrat se spominjamo tistih ljudi, ki so veliko prispevali k obnovi naše lepe domovine.

dm

[19980509__Nas_Cas_Urednistvu_Nas_Cas_in_Mali_Clovek_dragutin.docm](#)

- Dragutin -

Ob prebiranju objavljenega nepodpisanega (dm) članka pod naslovom: »**Kapitulacija nemških oboroženih sil v Topolšici**«, sem se spraševal, koliko je avtor star, saj je razvidno, da je osebno aktivno sodeloval v takratnih dogajanjih v tej okolici. Po preteku pol stoletja širiti tolike laži in se sprenevedati pred živečimi očevidci dogajanja v tej okolici, je ponovljen zločin, ki so ga takrat izvršile zmagovalne partizanske enote, v sodelovanju z vzhodnimi tudi zločinskimi vojskami. Nepodpisani avtor lepo pove, ropali so drugi, ropali so tudi partizani, oropali so, kar ugotavljam, po »njegovem« tudi neoborožene civiliste begunce Hrvate, o katerih pa iz sramu nič ne govori. V tej »slavospevni« herojski okolici je bilo po slavnem 9. maju 1945 leta pobitih na tisoče civilistov in ujetih preko deset tisoč civilistov, **ki ste jih gospod zločinec nekam skrivaje pobili in zakopali**. V tej vaši slavni in herojski okolici je zelo veliko število velikih masovnih grobnic, zakaj ne upaš o tem spregovoriti, a toliko si pozoren malim ljudem.

Zakaj nič ne poveš, kje je končalo osebno premoženje tistih ljudi - civilistov na begu, katere so partizani pobili in oropali. Zakaj nič ne poveš, kako so prav tiste dni po podpisu kapitulacije nemških (le nemških ?) oboroženih enot so partizani nekaj dni streljali po civilistih, ko so se pognali z oklepnim vlakom proti Slovenj Gradcu in z njega na obe strani pobijali civiliste? Zakaj ti nepodpisani »aktivist« nič ne poveš, recimo, o tistih otrocih (malih ljudeh), ki imajo zapise v svojih rojstnih podatkih »najdenec« ali »najdenka«, zraven pa še, da so potem postali kar Slovenci. Kateri pa pomisli da on ni rojen Slovenec, je izobčenec!

Malim ljudem ti le podari šopke rož, številnim grobnicam (so zabeležene!) s preko petsto in tisoče trupel pa jim pustimo še naprej v večnem miru rasti lepo zeleno grmovje. Ti mali nepodpisani človek, kaj veš o več mesečnih nemških ujetniških kolonah, ki so se premikale iz »tvoje« Topolšice in tja skozi Marijo reko in dalje preko Podmeje do Trbovelj in Hrastnika, kjer jih je na deset tisoč končalo svojo pot v rudniških kopih (po Trboveljsko »kipih«), v tej lepi deželici. Nekaj deset kilometrov severno od tvojih »malih ljudi« se je kmalu (še le potem!) zgodil zločin demokratske(?) Evrope, ko je bilo tam na bleiburškem polju in po potem pobitih preko sto tisoč neoboroženih ljudi - Hrvati. So tebi »mali človek« znane žalne maše (oglej si mašo, ki bo 17. maja 1998 leta pri Bleiburgu), kjer številni Hrvati objokujejo v Avstriji, v demokratični Sloveniji pa jih ne morejo in jih tudi ne smejo (Mislinjski klanec!), nato pa Teharje, Kočevski rog, Tezniški gozd, pa kaj bi naštevati te »male dogodke« ali »male ljudi«, saj so samo številke v lepi demokratski (?) Deželici, brez pravice do objav tega mojega pisma za javnost. Ti mali človek, ne laži svojim otrokom in meni,

kaj in kako je bilo maja 1945 leta, saj bil si ti aktivist, popoln slepec takrat in si še danes si slepec, v sramoto Sloveniji pa imaš politično in uredniško podporo za objavo tvojih laži.

Šafarić Dragutin

[19980509a__Nas_Cas_Kapitulacija_Nemskih_Oborozenih_Sil_v_Topolsici.docm](#)

Lokalni časopis »Naš čas« je objavil naslednji prispevek 7.maja 1998 leta

Kapitulacija nemških oboroženih sil v Topolšici

»O teh dogodkih, ki so se 9. maja in po tem dogajala v Topolšici in ki jih ne smemo pozabiti, je bilo že veliko napisanega. Tudi krajanji Topolšice ta pomembni zgodovinski jubilej lepo in dostojno praznujejo in temu so posvetili tudi svoj krajevni praznik. Tisti, ki so takrat tam doživljali te dogodke, se prav radi pomenkujejo in obujajo spomine. Lepo je bilo, zmaga nad sovražnikom, mladost, sončni maj, skromnost in prijateljstvo. Morda pa se premalo spominjamo tistih malih ljudi, ki so takrat odigrali pomembno vlogo. Opuščeno in oropano bolnišnico je bilo potrebno obnoviti, saj je v kratkem postala prenatrpana z nemškimi ujetniki, partizani in kmalu so tja pripeljali še ranjence iz Pohorja, Savinjske doline in od drugod. Obnoviti je bilo treba vse in najprej kuhinjo, saj ljudje niso mogli biti lačni.

Takrat so se tam pojavile dve mladi ženski, ki so pred razpustom bolnišnice bile tam zaposlene, in sicer Berta Poljanšek in Rozika Skok. Takoj so priskočile na pomoč, in z njuno pomočjo so v zelo kratkem času usposobili kuhinjo, ki je začela takoj pripravljati hrano za partizane, nemške jetnike in čez nekaj dni za ranjence. Hrane ni bilo, nekaj so jo prinesli s seboj partizani, večino pa so uporabljali hrano, ki so jo zaplenili bežečim nemškim enotam. Prav prijetno je bilo opazovati, kako se je delo pod vodstvom teh dveh odvijalo brez nerove od jutra do večera in še ponoči, saj hrana je morala biti. Pa, da ne bi imeli napačne predstave, da je bilo za prehraniti samo nekaj ljudi, teh je bilo že v začetku več kakor 500. Inprovizacija, ki je v začetku bila, se je iz dneva v dan izboljševala, saj so spretni partizanski intendanti kmalu sodobno opremili vojaško bolnišnico, ki je bila polna partizanskih ranjencev. Ti dve tovarišici sta še živi, čeprav je prva že dlje časa privezana na bolniško posteljo in svojci zanjo lepo skrbijo. Morda bi bilo prav, da bi se ju ob tem jubileju spomnili s kakšnim šopkom rož. Vse premalokrat se spominjamo tistih ljudi, ki so veliko prispevali k obnovi naše lepe domovine.« * *dm*

[19980509b_dragutin_Urednistvu_Nas_Cas.docm](#)

1998-05-09, Velenje, sobota, UREDNIŠTVU »NAŠ ČAS«, Velenje

Ob prebiranju objavljenega nepodpisanega članka pod naslovom: **»Kapitulacija nemških oboroženih sil v Topolšici«**, sem se spraševal, koliko je avtor star, saj je razvidno, da je osebno aktivno sodeloval v takratnih dogajanjih v tej okolici. Po preteku pol stoletja širiti tolike laži in se sprenevedati pred živečimi očevidci dogajanja v tej okolici, je ponovljen zločin, ki so ga takrat izvršile zmagovalne partizanske enote, v sodelovanju z vzhodnimi tudi zločinskimi vojskami. Nepodpisani avtor lepo pove, ropali so drugi, ropali so tudi partizani, oropali so, kar ugotavljam, po »njegovem« tudi neoborožene civiliste begunce Hrvate, o katerih pa iz sramu nič ne govori. V tej »slavospevni« herojski okolici je bilo po slavnem 9. maju 1945 leta pobitih na tisoče civilistov in ujetih preko deset tisoč civilistov, ki ste jih gospod zločinec nekam skrivaje pobili in zakopali. V tej vaši slavni in herojski okolici je zelo veliko število velikih masovnih grobnic, zakaj ne upaš o tem spregovoriti, a toliko si pozoren malim ljudem.

Zakaj nič ne poveš, kje je končalo osebno premoženje tistih ljudi - civilistov na begu, katere so partizani pobili in oropali. Zakaj nič ne poveš, kako so prav tiste dni po podpisu kapitulacije nemških (le nemških ?) Oboroženih enot partizani nekaj dni streljali po civilistih, ko so se pognali z oklepnim vlakom proti Slovenj Gradcu in z njega na obe strani pobijali civiliste? Zakaj ti nepodpisani »aktivist« nič ne poveš, recimo, o tistih otrocih (malih ljudeh), ki imajo zapise v svojih rojstnih podatkih »najdenec« ali »najdenka«, zraven pa še, da so potem postali kar Slovenci. Kateri pa pomisli da on ni rojen Slovenec, je izobčenec!

Malim ljudem ti le podari šopke rož, številnim grobnicam (so zabeležene!) S preko petsto in tisoče trupel pa jim pustimo še naprej v večnem miru rasti lepo zeleno grmovje. Ti mali nepodpisani človek, kaj veš o več mesečnih nemških ujetniških kolonah, ki so se premikale iz »tvoje« Topolšice in tja skozi Marijo reko in dalje preko Podmeje do Trbovelj in Hrastnika, kjer jih je na deset tisoč končalo svojo pot v rudniških kopih (po Trboveljsko »kipih«), v tej lepi deželici. Nekaj deset kilometrov severno od tvojih »malih ljudi« se je kmalu (še le potem!) zgodil zločin demokratske(?) Evrope, ko je bilo tam na bleiburškem polju pobitih preko sto tisoč neoboroženih ljudi - Hrvati. So tebi »mali človek« znane žalne maše (oglej si mašo, ki bo 17. maja 1998 leta pri Bleiburgu), kjer številni Hrvati objokujejo v Avstriji, v demokratični Sloveniji pa jih ne morejo in jih tudi ne smejo (mislinjski klanec!), nato pa Teharje, Kočevski rog, Tezniški gozd, pa kaj bi naštevati te »male dogodke« ali »male ljudi«, saj so samo številke v lepi demokratski (?) Deželici, brez pravice do objav tega mojega pisma za javnost. Ti mali človek, ne laži svojim otrokom in meni, kaj in kako je bilo maja 1945 leta, saj bil si ti aktivist, popoln slepec takrat in si še danes slepec, v sramoto Sloveniji pa imaš politično in uredniško podporo za objavo tvojih laži.

Šafarić Dragutin

BOHOVO-TEZNO 1945, NAJVEČJA grobnica Hrvatov, Velenje.

1998-09-21, Velenje v pisarni v ponedeljek

Udeležil sem se poskusa sprave v Ljubljani, vendar proti koncu, ker sem bil prej še v Kamniku. Po zaključku sem bil v nekem lokalu z g.Kužatkom in z g.Permetom, predsednik slovenskega odbora se nekoliko jezi nad Hrvati, ker ti močno zamujajo z aktivnostjo, posebej na delu obeleževanju grobnice na Teznom. Za to lokacijo so zadolžene osebe iz Maribora in celo posamezniki iz Zagreba. Tam nameravajo graditi cesto, ki bi naj prekrila grobnico, zato se je potrebno posebej potruditi in pohiteti s pripravami, da se doseže premestitev trase ceste.

OPOMBA: GLEJ ZAPISE 1999.g.

1999-01-19, Velenje, torek

Slovenski TV1 - dnevnik je podal ob glavnem večernem poročilu pred 20 uro kratko poročilo, da meni neki neznani slovenski odbor predlaga celo referendum vladi, kjer bi se ljudje odločali s tajnimi glasovi, da bi ta sedanja slovenska vlada vendar že enkrat odločila razčistiti s svojo preteklostjo in totalnim komunističnim režimom, kot so to storile skoraj vse evropske države in celo afriška Angola, da se izvede narodna sprava. Med drugim je bilo na TV1 izrečeno, da je bilo ubitih v Sloveniji preko sto tisoč ljudi, od tega preko deset tisoč Slovencev.

Poglejmo kaj sem dobil naslednji dan v slovenskem časopisu:

»DELO«, dne 20.jan.1999

Sprava je predvsem dostojen pokop mrtvih

Ljubljana – Vlada oziroma vsi njeni organi morajo nemudoma zagotoviti izvedbo dostojnega pokopa mrtvih in izdajo mrliških listov ter ostro ukrepati proti vsem, ki bi onemogočali izvedbo te temeljne človekove pravice, menita Združenje za demokratizacijo javnih glasil in Civilna družba za demokracijo in pravno državo. Od državne oblasti zahtevajo, da nemudoma razpiše referendum z vprašanjem: »Ali ste za to, da se preseže sedanje stanje narodnih razprtij z dostojnim pokopom vseh žrtev med drugo svetovno vojno in po vojni ter z izdajo mrliških listov po uradni dolžnosti, s čimer bomo končno izpolnili temeljne človekove pravice naših pokojnih?« ali pa naj takoj začne navedena pravna dejanja.

Takšnih žrtev je v Sloveniji več kot sto tisoč, med njimi pa je tudi veliko Neslovencev, je na tiskovni konferenci obeh organizacij povedal Jaroslav Hladky in dodal, da nas bodo tudi druge države prej ali slej vprašale, kaj smo storili z njihovimi državljani, ubitimi v Sloveniji. Takšna težava bo nastala, ko se bodo uredile razmere v državah nekdanje Jugoslavije, meni Hladky. Kot je povedal predsednik Združenja za demokratizacijo javnih glasil in Civilne družbe za demokratizacijo in pravno državo Vinko Vodopivec, sta obe organizaciji prepričani, da je to obveza države in da zato referendum ne bi bil potreben. Vendar pa ugotavljajo, da država tega ni pripravljena storiti, in predlagajo, da to storijo državljani. Zato pozivajo vse veje oblasti, da njihov predlog uzakonijo in izvedejo. STA

19980929_IZS_1437 Safaric_&_Safaric_dno.jpg

Dimičeva 9
1000 Ljubljana
Slovenija
tel: +386 (0)61/168-46-71
fax: +386 (0)61/168-46-97

Številka žiro računa : 50102-637-0813227
Davčna številka: 46794093

ŠAFARIĆ&ŠAFARIĆ d.n.o. VELENJE
Efenkova 61

3320 Velenje

Naš znak: 1437/ES-MZ

Ljubljana, dne: 29/09/1998

Inženirska zbornica Slovenije na podlagi 26.d. člena Zakona o graditvi objektov (Uradni list RS št.59/96), 85. člena statuta Inženirske zbornice Slovenije (Uradni list RS, št. 7/97) in 171. člena zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 47/86), ki se v zvezi s prvim odstavkom 4. člena Ustavnega zakona za izvedbo temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 1/91-1) uporablja kot republiški predpis, izdaja naslednje potrdilo kot

ODLOČBO

1. da je gospodarska družba ŠAFARIĆ&ŠAFARIĆ d.n.o. VELENJE, 3320 Velenje, vpisana v imenik projektivnih podjetij pod zaporedno številko 1437,
2. identifikacijska številka projektivnega podjetja iz prejšnje točke, ki jo je to podjetje dolžno uporabljati v enotnem žigu projektivnih podjetij na vsaki zaključeni sestavini projektne dokumentacije je »1437«,
3. projektivno podjetje, bo v 30 dneh po pravnomočnosti te odločbe dobilo enotni žig.

Obrazložitev:

ŠAFARIĆ&ŠAFARIĆ d.n.o. VELENJE, 3320 Velenje (v nadaljnjem besedilu: vložnik) je vložil zahtevo za vpis v imenik projektivnih podjetij pri pristojni evidenčni službi Inženirske zbornice Slovenije, v skladu s prvim odstavkom 84. člena statuta Inženirske zbornice Slovenije (v nadaljnjem besedilu: statut IZS). Tej zahtevi je vložnik v skladu z drugim odstavkom 84. člena statuta IZS predložil vsa potrebna dokazila. Zahtevo je v skladu s prvim odstavkom 85. člena statuta IZS obravnaval in potrdil upravni odbor IZS, na seji dne 02.10.1998. Na tej podlagi je pristojna evidenčna služba IZS omenjeno gospodarsko družbo vpisala v imenik projektivnih podjetij, pod zaporedno številko 1437. Pristojni organ Inženirske zbornice na podlagi obrazloženega in na podlagi listin v zadevi ugotavlja in zaključuje, da so s tem v konkretnem primeru izpolnjeni vsi pogoji, da se omenjeni gospodarski družbi izda to potrdilo in identifikacijsko številko.

POUK O PRAVNEM SREDSTVU: Zoper to odločbo ni pritožbe v upravnem postopku, pač pa je dopustna tožba, ki se jo lahko vloži v roku 30 dni po prejemu te odločbe na pristojno Upravno sodišče Republike Slovenije.

ODLOČBO PREJMETA:

1. predlagatelj : ŠAFARIĆ&ŠAFARIĆ d.n.o. VELENJE, 3320 Velenje,
2. evidenčna služba Inženirske zbornice Slovenije.

Predsednik: Gorazd PUST
Generalni sekretar: Zvonko GOSAR

Matična številka: 1190580
Šifra dejavnosti: 91.120